

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 1Co/87/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7215235187
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Murínová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7215235187.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Murínovej a členov senátu JUDr. Ladislava Cakociho a JUDr. Petra Tutka v spore žalobcu: C.. X. X., O.. XX.XX.XXXX, V. X. M., U. XX, proti žalovanému: Mesto Košice, so sídlom v Košiciach, Trieda SNP 48/A, o zaplatenie 1.448,61 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice II zo dňa 21. novembra 2017 č.k. 24C/518/2015 - 115 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v jeho vyhovujúcom výroku.

Stranám sporu n e p r i z n á v a náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice II (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobcovi istinu 1.161,60 eur s 5,05 % úrokmi z omeškania ročne od 28.11.2015 do zaplatenia, konanie v časti o zaplatenie 287,01 eur s príslušenstvom zastavil a vyslovil, že žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 60 %.

2. Rozhodol tak o žalobe žalobcu, ktorou žiadal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 367,98 eur s 8,05 % úrokmi z omeškania ročne od 28.11.2015 do zaplatenia a istinu 1.080,63 eur s 8,05 % úrokmi z omeškania ročne od 28.11.2015 do zaplatenia potom, ako rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 26.2.2016 č.k. 24C/518/2015-56, ktorým zaviazal žalovaného na zaplatenie istiny 1.448,61 eur s 5,05 % úrokmi z omeškania ročne od 28.11.2015 do zaplatenia a v prevyšujúcej časti úrokov z omeškania konanie zastavil, Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 26.7.2017 sp.zn. 1Co/325/2016 zrušil vo vyhovujúcom výroku a vo výroku o trovách konania a vec vrátil súdu na ďalšie konanie.

3. V odôvodnení súd poukázal na tvrdenie žalobcu v spore, že je spoluvlastníkom pozemkov zapísaných na G. Č.. XXX, M.. Ú.. U., R. P.. Č.. XXXX/XXX X. P. XX/XXX R. O. G. Č.. XXXX, M.. Ú.. U., R. P.. Č.. XXXX X. P. X/XX F. Z., Ž. T.Ý. P. Č.. XXX/XXXX K. Y. XX.XX.XXXX V. D. Č. O. F. P. N., R. Z. Y. X (O. P.. Č.. XXXX/XXX D. X. XXX U.2.) R. Y. X (O. P.. Č.. XXXX/XXX D. X. XXX U.2.), D. D. P.. Č.. XXXX, Y. X (O. P.. Č.. XXXX/XXX D. X. XXX U.2.) R. Y. X (O. P.. Č.. XXXX/XXX D. X. XXX U.2.), D. D. P.. Č.. XXXX/XXX, R. P. Ž. R. X. P. M.N. O. U. H.. X. M., a to cesty III. triedy Č.. C. XXX, ktorá bola postavená aj na časti predmetných pozemkov vo vlastníctve žalobcu, nereagoval na výzvu žalobcu na uzavretie dohody listom zo dňa 8.7.2014, majúca za to, že vecné bremeno zriadené na týchto pozemkoch je bezodplatné, žalobca sa domáha náhrady za zákonom zriadené vecné bremeno, odvolávajúci sa pri určení výšky uplatnenej náhrady na rozhodnutie vo veci vedenej pod sp.zn. 25C/257/2014, kde Okresný súd Košice II pri rozhodovaní o jeho nároku voči žalovanému za rovnaké pozemky vychádzal zo znaleckého posudku č. 122/2014, vypracovaného znalcom Ing. arch. Alexandrom Lutterom, ako i fakt, že

žalovaný mu na základe rozsudku vydaného vo veci sp.zn. 25C/257/2014 náhradu za predchádzajúce obdobie už zaplatil. Žalobca v tomto spore žiadal náhradu vo výške 3,245 eur/m2/rok za predmetné pozemky o výmere XXX,X U. (P.Č.. XXXX) K. D. D. XX.XX.XXXX Y. XX.XX.XXXX, Z.Y. K. X E. R. K. P. D. X. XXX,XX U. (P.Č.. XXXX/XXX) za obdobie od 19.7.2014 do 27.11.2015. Jej výšku vyčíslil na sumu X.XXX,XX W. (X,XXX W. J. XXX,X U. =. XXX,XX W.; X,XXX W. J. XXX,XX U. J. X E. R. XXX Y. =. X.XXX,XX W.).

4. Súd prvej inštancie poukázal i na obranu žalovaného, ktorý vzniesol námietku premlčania žalobcom uplatneného peňažného nároku s tvrdením, že k premlčaniu nároku došlo dňa 1.7.2002, ak by nárok vznikol ku dňu účinnosti zák. č. 66/2009 Z.z., t.j. k 1.7.2009 a žalobu žiadal zamietnuť i s argumentom, že žalobca je z titulu zákonného vecného bremena povinný strpieť užívanie predmetných pozemkov bezodplatne až do konečného vysporiadania vlastníckych vzťahov.

5. Pri rozhodovaní vychádzal súd zo zistenia, že žalobca je podielovým spoluvlastníkom pozemkov registra W., K. R. P. Č.. XXXX/XXX - Z. Z. P. D. X. XX U.2., P. Č.. XXXX/XXX - Z. Z.Á. P. D. X. XX U. R. P. Č.. XXXX/XXX - Z. Z. P. D. X.Ý. XXXX U.2. X. P. XX/XXX Z. Y., R. C. P. F.M. P. P. E.. W. Č.. XXXX - Z. Z. P. D. X. XXX U.2. R. P. E.. W. Č.. XXXX/X - trvalé trávne porasty o výmere XX U. X. P. X/XX, ktoré nadobudol dedením, resp. na základe osvedčenia vyhlásenia o vydržaní vlastníckeho práva, pričom geometrickým plánom Č.. XXX/XXXX K. Y. XX.XX.XXXX V. D. P. Č.. XXXX (G. Č.. XXXX) D. Y. Č.. X D. X. XXX U.2. R. P.Ý. M. O. P. Č.. XXXX/XXX, R. Y. Č.. X D. X. XXX U.2. R. P.Ý. M. O. P. Č.. XXXX/XXX, X. N. X. XXX U.2. (XXX + XXX), K. M. X. P. Ž. P. X/XX, Z..L.. XXX,X U., R. D.Y. P. Č.. XXXX/XXX (G. Č.. XXX) V. D. Y. Č.. X D. X. XXX U.2., M. V. P.Č. M. O. P. Č.. XXXX/XXX R. Y. Č.. X D. X. XXX U.2., M. V. P.Č.G. M. O. P. Č.. XXXX/XXX, F. X. X. XXXX U.2. (XXX + XXX), K. M. X. P. Ž. P. XX/XXX, Z..L.. XXX,XX U.. Zistil tiež, že v obdobnom spore vedenom žalobcom proti žalovanému o zaplatenie finančnej náhrady za užívanie rovnakých pozemkov ako v tomto prípade, Okresný súd Košice II rozsudkom zo dňa 28.4.2015 sp.zn. 25C/257/2014, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 22.6.2015, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 2.323 eur s 9,05 % úrokmi z omeškania ročne od 9.12.2014 do zaplatenia s tým, že pri určení výšky náhrady súd vychádzal z ceny nájomného za pozemky vo vlastníctve žalobcu v zmysle záverov znaleckého posudku č. XXX/XXXX zo dňa 29.11.2014 vypracovaného znalcom Ing. Alexandrom Lutterom, teda z výšky nájomného v mieste a v čase obvyklom za kalendárny rok, t.j. zo sumy 3,245 eur za 1 m2 za 1 rok. Konštatoval, že žalovaný na pojednávaní dňa 26.2.2016 uviedol, že voči výške náhrady, ktorú si žalobca v tomto spore uplatnil, nemá žiadne výhrady.

6. Nakoľko žalobca žalobu v časti finančnej náhrady za obdobie od 19.7.2014 do 27.11.2014 za parc. M.-W. Č.. XXXX/XXX X. X. XXX,XX W. F. P. zobrať späť a žalovaný s čiastočným späťvzatím žaloby súhlasil, súd podľa § 145 ods. 2 a § 146 ods. 1 CSP konanie v tejto časti zastavil.

7. Nárok žalobcu v zostávajúcej časti, t.j. nárok na finančnú náhradu rovnajúcu sa obvyklému nájomnému za obdobie od 28.11.2014 do 27.11.2015, prvoinštančný súd posúdil podľa § 2 ods. 1 a 2, § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 a 2 zák. č. 66/2009 Z.z. o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zák. č. 66/2009 Z.z.“), § 128 ods. 2, § 151o ods. 1 prvá veta Občianskeho zákonníka a poukazom na názor odvolacieho súdu vyslovený v posudzovanom spore i právny názor vyslovený Najvyšším súdom Slovenskej republiky v rozhodnutí zo dňa 23.4.2015 sp.zn. 4MCdo 2/2014 súd uzavrel, že žalobca má až do času majetkovoprávneho usporiadania vlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam nárok na náhradu za zriadené vecné bremeno vo forme finančnej náhrady, a to vo výške ako bola stanovená v znaleckom posudku znalca Ing. arch. Alexandra Luttera č. XXX/XXXX, Z..L.. X. X. X,XXX W. K. U. K. X E., X. N. F. X.XXX,XX W. (X,XXX W. J. XXX,X U. =. XXX,XX W. + X,XXX W. J. XXX,XX U. =. XXX,XX W.) K. D. D. XX.XX.XXXX Y. XX.XX.XXXX. Dôvodil, že náhrada vo výške obvyklého nájomného je spravodlivým riešením a práve opakované plnenie slúži ako určitý donucovací prostriedok pre žalovaného, aby čím skôr vyvíjal aktivitu na konečné usporiadanie sporu v zmysle § 4 zák. č. 66/2009 Z.z.. K námietke premlčania vznesenej žalovaným, vychádzajúc z ust. § 100 a 101 Občianskeho zákonníka, súd dospel k záveru, že nárok žalobcu nie je premlčaný, lebo žalobca uplatnil nárok za obdobie od 28.11.2014 do 27.11.2015 žalobou podanou dňa 30.11.2015 a žalobu tak podal včas.

8. Výrok o príslušenstve priznanej peňažnej pohľadávky odôvodnil súd prvej inštancie aplikáciou § 517 ods. 1 a 2 a § 563 Občianskeho zákonníka. Dôvodil, že žalobca listom, doručeným žalovanému

dňa 8.7.2014, vyzval žalovaného na uzavretie dohody o finančnej náhrade za užívanie predmetných pozemkov z titulu zákonného vecného bremena na dobu do majetkovoprávneho usporiadania, ktorú považoval za kvalifikovanú výzvu na plnenie, a pretože žalobca úroky z omeškania žiadal priznať od 28.11.2015, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť od 28.11.2015 do zaplatenia zákonné úroky z omeškania, ktoré v čase kedy sa žalovaný dostal do omeškania, t.j. k 28.11.2015, boli vo výške 5,05 % ročne.

9. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP tak, že žalobcovi, ktorý mal úspech v 80 % (bol úspešný o zaplatenie 1.161,60 eur zo žalovanej sumy 1.448,61 eur) a neúspešný bol v 20 %, priznal pomernú náhradu trov konania v rozsahu 60 % preukázaných, odôvodnených a účelne vynaložených výdavkov vzniknutých v tomto konaní.

10. Proti vyhovujúcemu výroku rozsudku podal včas odvolanie žalovaný z odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, s návrhom zmeniť rozsudok v jeho napadnutej časti a žalobu zamietnuť. Citujúc znenie § 1 ods. 1, § 4 ods. 1 zák. č. 66/2009 Z.z., čl. 4 ods. 1, čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a povinností, čl. 13 ods. 1, čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, poukazom na znenie dôvodovej správy k zák. č. 66/2009 Z.z., rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. PL. ÚS 25/04, Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 38/95, PL. ÚS 8/97, žalovaný v podstate zopakoval svoju argumentáciu prednesenú už na súde prvej inštancie i v predchádzajúcom odvolacom konaní. Tvrdil, že žalobca sa v danom spore domáhal zaplatenia peňažnej náhrady z dôvodu zriadenia zákonného vecného bremena zákonom č. 66/2009 Z.z. na pozemkoch v jeho vlastníctve, a pokiaľ k označeným pozemkom vzniklo v prospech žalovaného zo zákona vecné bremeno, namietol správnosť záveru súdu prvej inštancie, že žalobcovi za toto vecné bremeno patrí žalobcom v spore požadovaná náhrada, lebo v danom prípade podľa žalovaného neexistuje právny titul, na základe ktorého by bol povinný poskytnúť žalobcovi za vecné bremeno ním požadovanú náhradu.

11. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného označil odvolanie za neopodstatnené a navrhol rozsudok v jeho napadnutej časti potvrdiť ako vecne správny. Poukázal na dôvodovú správu k zák. č. 66/2009 Z.z., vyjadrenie Ministerstva financií SR ako gestora tohto zákona, na odôvodnenie nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 42/2015, ako aj na to, že v obdobných sporoch so žalovaným už bolo opakovane rozhodnuté o náhrade za vecné bremeno podľa § 4 zák. č. 66/2009 Z.z. vo výške nájomného rozhodnutiami Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 2Co/155/2012, 2Co/176/2013, 2Co/253/2015, 11Co/204/2016, 9Co/56/2017, 6Co/107/2017, 6Co/261/2016.

12. Žalovaný nevyužil právo na repliku.

13. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovaného ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario, v súlade s § 378 a § 219 CSP, v rozsahu vyplývajúcom z § 379 a § 380 CSP a z hľadiska žalobcom uplatneného odvolacieho dôvodu a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je opodstatnené.

14. Po preskúmaní obsahu spisu a napadnutej časti rozsudku odvolací súd konštatuje, že rozhodnutiu súdu prvej inštancie, ktorým súd vyhovel žalobe, nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplynuli, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení § 192, 193, § 194 a § 205 CSP alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo že by použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil. Nebola zistená ani iná vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Námietky uvedené v odvolaní žalovaný uvádzal už aj v konaní pred súdom prvej inštancie, s týmito sa tento náležite a správne vysporiadal pri rozhodovaní sporu a ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie o uplatnenom nároku vo vzťahu k odvolateľovi.

15. Správne, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody rozsudku, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP) a len pre zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku dodáva nasledovné:

16. Medzi stranami sporu nebolo spornou skutočnosťou, že na základe zák. č. 66/2009 Z.z. s účinnosťou od 1. júla 2009, došlo na pozemkoch vo vlastníctve žalobcu k zriadeniu vecného bremena, ktorému zodpovedá právo žalovaného držať a užívať pozemok pod stavbami vrátane práva uskutočniť stavbu alebo zmenu stavby, ak ide o stavbu povolenú podľa platných právnych predpisov.

17. Po účinnosti uvedeného zákona až doposiaľ nedošlo k majetkovoprávnemu vyporiadaniu medzi žalobcom ako vlastníkom pozemkov a žalovaným ako vlastníkom stavieb. Žalobca si náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva vecným bremenom u žalovaného uplatňoval opakovane (a to aj pred účinnosťou uvedeného zákona titulom bezdôvodného obohatenia). Po nadobudnutí účinnosti vyššie citovaného zákona žalovaný žalobcovi náhradu za rozhodné obdobie ani len z časti nezaplatil.

18. Vecné bremeno okrem toho, že môže vzniknúť písomnou zmluvou, na základe závetu v spojení s výsledkami konania o dedičstve, rozhodnutím súdu, môže vzniknúť aj priamo zo zákona (§ 151o ods. 1 Občianskeho zákonníka). Zákom zriadené vecné bremeno je vlastníkom povinný rešpektovať v nevyhnutnej miere a v rozsahu a za obmedzenie svojho vlastníckeho práva má právo žiadať náhradu. V prípade vecných bremien zriaďovaných priamo zo zákona ide vo svojej podstate o určitý druh verejnoprávneho obmedzenia vlastníka nehnuteľnosti.

19. Podľa § 2 ods. 1 zák. č. 66/2009 Z.z., obec alebo vyšší územný celok, ktorý sa stal podľa osobitných predpisov vlastníkom stavby prechodom z vlastníctva štátu bez majetkovoprávneho usporiadania vlastníctva k pozemkom (ďalej len „vlastník stavby“), môže poskytnúť zámennou zmluvou vlastníkovi pozemku pod stavbou náhradný pozemok, ktorý je v jeho vlastníctve. Náhradný pozemok v primeranej výmere, bonite a rovnakého druhu, ako bol pôvodne pozemok pred zastavaním, poskytne vlastníkom stavby v tom istom katastrálnom území. Ak územie obce tvorí viac katastrálnych území, náhradný pozemok sa poskytne v rámci územia obce.

20. Podľa § 2 ods. 2 zák. č. 66/2009 Z.z., ak sa neuplatní postup podľa odseku 1, usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemku pod stavbou sa vykoná v konaní o nariadení pozemkových úprav podľa osobitného predpisu (zák. č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách v znení neskorších predpisov.)

21. Podľa § 2 ods. 3 zák. č. 66/2009 Z.z., ak bol v katastrálnom území do účinnosti tohto zákona schválený projekt pozemkových úprav, usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemku pod stavbou sa vykoná formou jednoduchých pozemkových úprav.

22. Vychádzajúc z vyššie citovaných zákonných ustanovení cieľom zák. č. 66/2009 Z.z. je vysporiadať doteraz nevysporiadané vlastnícke vzťahy k pozemkom pod stavbami, ktoré boli delimitované na obce a vyššie územné celky v rámci reformy verejnej správy. Zároveň sa upravuje spôsob usporiadania týchto pozemkov. Nesporne z neho vyplýva, že ním upravené vecné bremeno je dočasným, nie definitívnym riešením do času, kedy vlastníkom stavby vyrieši stav buď zámennou zmluvou alebo pozemkovými úpravami.

23. Zák. č. 66/2009 Z.z. poskytnutie náhrady vlastníkovi pozemku pod stavbou v podobe náhradného pozemku však podmienil ochotou vlastníka stavby na uzavretie zámennej zmluvy a tiež ďalšou podmienkou, ktorou je existencia pozemku vo vlastníctve vlastníka stavby, vhodného na zámenu. Až neuplatnenie uvedeného postupu je dôvodom usporiadania pomerov k pozemku pod stavbou v rámci konania o nariadení pozemkových úprav, pričom osobou oprávnenou požiadať o nariadenie pozemkových úprav je len vlastníkom stavby, kedy sa má prihliadnuť na jeho potreby, pričom aj v rámci nariadených pozemkových úprav sa usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemku pod stavbou vykoná buď formou poskytnutia náhradného pozemku v obvode úprav, alebo formou finančnej náhrady, avšak len za kumulatívneho splnenia troch podmienok, ktorými je to, že a/ v obvode pozemkových úprav nie sú pozemky na účely poskytnutia náhrady, b/ ide o pozemok pod stavbou v maximálnej zákonom

ustanovenej alebo nižšej výmere a c/ o usporiadanie formou finančnej náhrady požiadava vlastník pozemku.

24. Ak teda zák. č. 66/2009 Z.z. nedáva vlastníkovi pozemku žiadnu možnosť domáhať sa usporiadania vlastníckych vzťahov k pozemkom zaťaženým zákonným vecným bremenom a ponecháva ich usporiadanie výlučne na dobrej vôli užívateľovi pozemku, záver o neexistencii práva vlastníkov pozemku na náhradu za nútené obmedzenie vlastníckeho práva po dobu vopred neurčiteľnú, nemôže byť v súlade nielen s ustanoveniami Občianskeho zákonníka (§ 123, § 124, § 128 ods. 1), Listinou základných práv a slobôd (čl. 11 ods. 1), ale ani s Ústavou Slovenskej republiky (č. 20 ods. 1).

25. V prejednávanom spore z obsahu spisu vyplynulo, že zo strany žalovaného vo vzťahu k žalobcovi ako vlastníkovi pozemkom pod spornou stavbou, nebol poskytnutý žiaden náhradný pozemok formou zámennej zmluvy. Rovnako nebolo spornou skutočnosťou, že do dňa rozhodnutia súdu prvej inštancie nedošlo ani k právoplatnému ukončeniu konania o nariadení pozemkových úprav podľa osobitného zákona. Nespornou skutočnosťou je tiež to, že napriek doručovanej žiadosti zo strany žalobcu o finančnú náhradu za nútené obmedzenie vlastníckeho práva, žalovaný náhradu žalobcovi (za sporné obdobie) ani čiastočne nevyplatil.

26. Vecne správne preto rozhodol súd prvej inštancie, ak priznal žalobcovi náhradu za užívanie jeho pozemkov žalovaným vo výške (nájomného v mieste a čase obvyklom za kalendárny rok) primeranej náhrady za zákonné vecné bremeno (správne za nútené obmedzenie vlastníckeho práva - poznámka odvolacieho súdu).

27. Práve z dôvodov, že primeraná náhrada za nútené obmedzenie vlastníckeho práva je poskytovaná za dobu vopred neurčiteľnú, možno uvažovať o pravidelných platbách primeranej náhrady počas trvania núteného obmedzenia. V tomto smere sa odvolací súd plne stotožňuje aj s odôvodnením súdu prvej inštancie, na ktoré v podrobnostiach poukazuje a na tomto mieste ich neopakuje (§ 387 ods. 2 CSP). V prejednávanom spore sa totiž nejedná o náhradu poskytovanú jednorazovo, tak ako je to upravené niektorými osobitnými predpismi (napr. zák. č. 182/1993 Z.z.), kde finančné vyrovnanie práv a povinností vyplývajúcich z obsahu právneho vzťahu založeného zákonom zriadeným vecným bremenom sa uskutoční (môže uskutočniť) podľa všeobecných zásad vyrovnania vzťahu medzi vlastníkom a tým subjektom, ktorý výkonom svojich vlastných práv obmedzil práva vlastníka. Rovnako sa na daný prípad nevzťahuje situácia, keď sa poskytuje jednorazovo primeraná náhrada ako pri vyvlastnení.

28. Obmedzenie vlastníckych práv vlastníka sa musí udiať spôsobom, ktorý je v rozumnom pomere k povahe a hodnote obmedzujúcich opatrení. Neposkytnutie náhrady alebo poskytnutie náhrady, ktorá nie je primeraná povahe a rozsahu zásahu do vlastníctva, je v rozpore s princípmi materiálneho právneho štátu. Pri obmedzení práv vlastníka nie je možné robiť rozdiel podľa povahy verejného záujmu, kvôli ktorému sa právne postavenie vlastníka obmedzuje. Na určenie výšky náhrady, ktorá je primeraná, je rozhodujúce zistenie ročného úžitku, ktorý sa viaže k tej časti nehnuteľnosti, v ktorej sa vlastníctvo obmedzuje. Odvolacia námietka žalovaného, že v otázke určenia druhu náhrady došlo k pochybeniu súdu, nakoľko jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, je tak nenáležitá.

29. Vecne správne rozhodol súd prvej inštancie aj o príslušenstve pohľadávky a o náhrade trov konania (správnosť týchto výrokov žalovaný pritom osobitne nespochybňuje), a to z dôvodov, ktoré sú obsiahnuté v napadnutom rozsudku súdu prvej inštancie.

30. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov, ako aj z dôvodov uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku, odvolací súd rozsudok okrem výroku, ktorým súd konanie v označenej časti zastavil, podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správny.

31. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 CSP. Žalobca bol v odvolacom konaní plne úspešný, preto má nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalovanému. Nakoľko mu však v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli a v odvolacom konaní procesne neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepatrí, rozhodol odvolací súd o trovách odvolacieho konania tak, ako je uvedené v enunciiate tohto rozhodnutia.

32. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP). Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Táto povinnosť neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a procesnej

obransy, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného odvolania (§ 435 CSP).